

Hajnaltól reggelig

E szép és otthonos világban
derűsen csillognak a kések,
s a hajnal csodaszép – ezért is
nem mulasztják el a szegények.

A holddal áradt vizeket
kihűlt szellőcske gyűri ráncba,
az ág közt óvakodva leng
a jóllakott szemek parázsa.

A fák csupasz magányukat
emelgetik: párjuk szerelmét,
s egymásnak vetett vállukat
összetartja a meztelenség.

Most én is így állok veled,
e szép világ magába békít,
aludj csak! majd felkeltelek,
mire a csillogás megéri.

(1967)

(Szegedi Egyetem, 1970 február; *Magdolna-zápor*, 1975)

(A Baka István művei. Versek című kötetből.)

← [Előző oldal](#) → [Következő oldal](#)